

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Enten – Eller. Anden del

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 3", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 3*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee2-txt-shoot-id1fcb898e-7467-4177-8e6e-3880fb9202e7.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 3

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Forsaavidt det æsthetiske Individ med »æsthetisk Alvor« sætter sig en Opgave for sit Liv, saa er denne egentlig den, at fordybe sig i sin egen Tilfældighed, at blive et Individ, hvis Paradoxi og Uregelmæssighed man aldrig har seet Mage til, en Grimace af et Menneske. Grunden, hvorfor man sjeldnere træffer saadanne Skikkelser i Livet, er, at man saa sjeldent træffer Folk, der have en Forestilling om det at leve. Da derimod Mange have en afgjort Forkjærlighed for at snakke, saa træffer man paa Gaden, i Selskaber og i Bøger megen Snak, der umiskjendeligt bærer Præg af den Originalitets-Wuth, der, overført paa Livet, vilde berige Verden med en Mængde Kunstproducter, hvoraf det ene var latterligere end det andet. Den Opgave, det ethiske Individ sætter sig, er at forvandle sig selv til det almene Individ. Kun det ethiske Individ gjør sig for Alvor Rede for sig selv, og har derfor Redelighed mod sig selv, kun han har den paradigmatiske Anstand og Sømmelighed, der er skjønnere end alt Andet. Men at forvandle sig selv til det almene Menneske er kun muligt, hvis jeg allerede $\kappa\alpha\tau\ \delta\upsilon\nu\alpha\mu\nu$ har det i mig. Det Almene kan nemlig godt bestaae med og i det Særegne, uden at fortære dette; det er som hiin Ild, der brændte, uden at fortære Tornebusken. Ligger det almene Menneske udenfor mig, saa er kun een Methode mulig, og den er at afføre mig selv hele min Concretion. Denne Stræben ud i Abstraktionens Tøilesløshed finder man ofte. Der var en Sect blandt Hussiterne, der meente, at det, det egentlig kom an paa, for at blive det normale Menneske, var at gaae nøgen ligesom Adam og Eva i Paradiis. Man træffer i vor Tid ikke sjelden Folk, der i aandelig Henseende lære det Samme, at man bliver det normale Menneske ved at blive aldeles splittet, hvad man da kan opnaae, naar man affører sig hele sin Concretion. Men saaledes forholder det sig ikke. I Fortvivlelsens Act kom det almene Menneske frem, og er nu bag ved Concretionen og bryder frem derigjennem. I et Sprog er der mange flere paradigmatiske Verber end det ene, der i en Grammatik opstilles som Paradigma, det er tilfældigt, at det stilles frem, alle andre regelmæssige Verber kunne ligesaagodt; saaledes ogsaa med Menneskene. Ethvert Menneske kan, naar han vil, blive et paradigmatisk Menneske, ikke derved, at han afstryger sig sin Tilfældighed; men derved, at han bliver i den, og forædler den. Men han forædler den derved, at han vælger den.